

Τώρα που δεν με βλέπουν (Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Μην καταφρονείς τις εντολές του Θεού ακόμη κι όταν δεν σε βλέπει άνθρωπος, ακόμη κι αν κανείς δεν απαιτεί τίποτα από σένα» (Αββάς Δωρόθεος).

Οι πειρασμοί στην ζωή μας θεριεύουν όταν οι άλλοι δεν μας βλέπουν. Στην μοναχικότητά μας ξεκινούν είτε οι μεγάλες ιδέες είτε οι μεγάλες πτώσεις. Όταν είμαστε μόνοι μας το μοναδικό κριτήριο για να ελέγξουμε αυτό που σκεφτόμαστε, αυτό που επιθυμούμε, αυτό που μπορούμε να κάνουμε, είναι ο εαυτός μας, η συνείδησή μας, η κοσμοθεωρία μας. Οι αποφάσεις μας διαμορφώνουν την ταυτότητά μας. Όταν μάλιστα όχι μόνο αποδεχόμαστε ό,τι μας κάνει ηθικά ευάλωτους, ό,τι θα γεννήσει έλεγχο για το αν έπρεπε ή δεν έπρεπε να πράξουμε, αλλά φτάνουμε στο σημείο να περηφανευόμαστε, να αισθανόμαστε δικαίωμά μας το ότι εκπληρώσαμε την επιθυμία ή εφαρμόσαμε την ιδέα μας λόγους και έργους, τότε η ταυτότητά μας ξεπερνά το προσωρινό, το στιγμιαίο, και το λάθος γίνεται επιλογή που μας χαρακτηρίζει.

«Τώρα που δεν με βλέπουν». Μπροστά στην οθόνη, πίσω από την πλάτη του άλλου, μακριά από το βλέμμα του Θεού, του γονιού, του παιδαγωγού, του συντρόφου, του προϊσταμένου, του συνεργάτη κρινόμαστε ποιοι είμαστε. Όταν η αυθεντία για μας είναι παρούσα, εκεί δείχνουμε συνήθως το καλό μας πρόσωπο. Είτε από φόβο είτε επειδή αισθανόμαστε μια ηθική δέσμευση είτε για λόγους καλής συμπεριφοράς ή τήρησης των κανόνων προσποιούμαστε. Και αφήνουμε στην άκρη τον κρυπτό της καρδιάς μας άνθρωπο. Το «μπράβο» και ο «έπαινος» των ανθρώπων γίνονται κίνητρα. Να λάβουμε τον μισθό της ετικέτας: «καλό παιδί», «καλός εργαζόμενος», «καλός σύζυγος», «καλός γονέας», «καλός άνθρωπος». Και βέβαια πώς θα ήταν η κοινωνία αν οι πολλοί δεν ήταν έτσι; Μια κόλαση.

Το βάθος της ψυχής μας όμως ποιο είναι; Η ώρα που μπορούμε να διαλέξουμε αυτό που πραγματικά μας εκφράζει, η ώρα της γνώμης μας, η ώρα του παράδεισου χωρίς Θεό. Εκείνη την στιγμή κρίνεται το πόσο αγαπούμε, το πόσο συμφωνούμε με ό,τι καλούμαστε να εφαρμόσουμε. Διότι εκείνη την στιγμή κανείς δεν ζητά από μας τίποτα. Μόνο ο πυρήνας του εντός μας ανθρώπου, η καρδιά μας καλείται να αποφασίσει. Θα υποκύψει στο συχνά εύκολο και ευχάριστο ή θα διαλέξει τον δρόμο της συνέπειας, της ευθύνης να ζούμε όπως λέμε ότι πιστεύουμε, χωρίς μυστικά κρυμμένα, χωρίς κριτήριο άλλο πάρεξ την αγάπη.

Ζούμε σε μια εποχή στην οποία το φαίνεσθαι θριαμβεύει και τα λόγια μας απέχουν πόρρω από την αλήθεια της ζωής μας. Συνηθίζουμε να δείχνουμε τον εαυτό μας «τώρα που μας βλέπουν». Και το μαθαίνουμε και στα παιδιά μας. Ένα κρυφό από

την αλήθεια για να μην διακινδυνεύσουν την απόρριψη, να μην στενοχωρήσουν τους άλλους, να μην χρειαστεί να υπερασπιστούν αυτό που θα ήθελαν να είναι. Το αντίθετο, που προϋποθέτει θάρρος, απόφαση για διάλογο και εντιμότητα, ακόμη κι αν έχει συνέπειες, μας δυσκολεύει. Το να παραδεχτούμε τι δεν καταφέρνουμε όταν δεν μας βλέπουν, γίνεται τουλάχιστον ταπείνωση που προστατεύει από την έπαρση. Γίνεται επιείκεια και συγκατάβαση και στους άλλους που πάσχουν ανάλογα. Το να κηρύττουμε και να μην πράττουμε, το να κατακρίνουμε ενώ είμαστε κούφιοι μέσα μας, μας κάνει ηθοποιούς, συνήθως κακούς. Διότι σήμερα όλα μαθαίνονται.

Η αλήθεια ελευθερώνει. Αν δεν θέλουμε να ζήσουμε ήττες, παλεύουμε «τώρα που δεν μας βλέπουν». Και βοηθά ο Θεός.

themistoklismourtzanos.blogspot.com